

POVESTE DE RĂZBOI

de Gregory Benford

Traducerea Mihai-Dan Pavelescu

1.

Russ își flexă mâinile cu patru degete cleme și inspectă peisajul. Erau pe fața întunecată a lui Ganimede. Seceri palide ale celorlalți sateliți despicau bezna. Jupiter atârna deasupra orizontului îndepărtat precum un pepene rotund, luminos. Numără trei umbre distincte, fiecare diferit colorată.

Deci, își pierduse nava. Se puteau întâmpla lucruri și mai rele. Ar fi putut muri.

Copilotul Columbard murise deja. O lăsaseră în epavă, neizbutind nici măcar să-i scoată corpul. Deși n-ar fi putut-o îngropa în blestemata de gheață.

— Poate c-o să ne ajute să ne strecurăm cu detectorii optici de identificare – pattern, îi arată umbrele lui Zoti.

— Umbre? întrebă ea, gâfâind la urcuș cu toată gravitația scăzută. Ducea un balot mare cu provizii. Crezi?

— S-ar putea. Nu credea cu adevărat, totuși în momentul acela trebuia să te agăți de ceva.

— Mai bine s-o ștergem de-aici.

— Crezi că Fedii ne-au dat de urmă?

Femeia scutură din cap, un gest scurt vizibil prin casca salopetei, lipită de țeastă.

— Ai noștri le-au băgat destul piste false, le-au aruncat și EM-uri... tot tacâmul.

Russ îi respecta aptitudinile tehnice, însă el nu se baza niciodată numai pe amăgiri. Cel mai bine era s-o șteargă până nu venea vreun liliac să verifice epava.

— O frigem în trei minute, spuse el.

Privi îndărăt spre cilindrul metalic zdrobit: rezultatul impactului dintre *Asskicker* II și o proeminență uriașă de gheață negru albăstruie. Acum nu mai arăta ca un fabulos de costisitor și amenințător bombardier, ci era pur și simplu un maldăr de resturi. Nye și Kitsov urcară dealul, ducând alte materiale.

— Ai luat cuburile CCD? îl întrebă Russ pe Nye.

— Înhi.

Nye pufni. Nu era niciodată vorbăreț și lasa pe seama chipului său să prezinte nemulțumirile.

— Crezi c-am prins ceva bun? întrebă Russ.

— Niște poze de vânători, răspunse Nye. În plus un prim-plan mare, baban, al șarpelui care ne-a lovit.

Russ încuviință. Șerpii erau rachetele subțiri, argintii pe care tehnocicii lor din Emisfera Nordică nu le putea doborî.

— Bine, rosti, poate că-s bune.

— Bune, da, pentru Comandă. Nu bune pentru Rețea, spuse Kitsov.

— Rețea? repetă Zoti. Oh... păi *Rețeaua* nu poate utiliza ceva ce nu-i public. O lansare de șerpi are numai SS pe ea.

— SS? Întrebă Russ.

— Se zice că-nseamnă Strict Secret, rânji Zoti, dar pentru noi poate fi Super-Sula. Noi n-avem nimic de câștigat.

Russ încuviință. Detesta mercenarii. Dacă totul ar fi decurs bine, *Asskicker II* ar fi trimis o rachetă cu fuziune în Stația Hiruko. Drepturile rețelei de difuzare pământene pentru imagini le-ar fi revenit lor, cu Russ căpătând parte dublă, deoarece era Căpitan și pilot.

Conta oare câtuși de puțin? Nu puteai fi sigur că o lăcomie subconștientă nu te făcuse să grăbești puțin orbita, să scapi numerele, să ratezi ținta cu un fir de păr. Oare asta permisesse șarpelui să pătrundă?

Clătină din cap. N-avea să știe niciodată și nu era sigur că ar fi dorit să știe.

— Tot mai crezi că vedem vreun yen de-aici? Îl întrebă Zoti.

Își dădu seama că interpretase gestul lui drept negație. Acum era privit cu multă atenție. Echipajul dorea asigurarea că nu erau în pericol, iar el era singura persoană cu autoritate din jur. Nu importa faptul că în viața lui nu condusesese o operație de sol.

— Cred c-o să ne îmbogățim, răspunse, cu vocea plină de o încredere nu se știe de unde găsită.

Se întrebă dacă nu sunase găunos, însă ceilalți părură că se

înseninează.

— Bine este! rânji Kitsov.

— Ar fi mai bine dac-am șterge-o de-aici, zise Russ.
Haidem.

— Încotro? întrebă Nye.

— Printre dealurile alea, arătă Russ.

Nye se încruntă, sprâncenele negre unindu-se deasupra nasului borcănat.

— Ce-i acolo?

— Mai important e ce *nu-i* acolo, spuse Russ. Ne depărtăm cât mai mult de Stația Hiruko.

Fruntea lui Nye se încreți.

— Ești sigur?

— N-a mai rămas întreg niciun aparat de navigație. A trebuit să mă orientez după sateliți.

Russ vorbise cu multă încredere, însă în realitate nu mai făcuse o orientare directă, cu ochiul liber, din școala tehnică.

— Da o busolă? întrebă Zoti.

— Pe satelit din gheață? chicoti Kitsov. Nord magnetic unde este?

— Asta-i problema, încuviință Russ. Haide.

Se deplasau bine în gravitația scăzută. Niciunul nu era atlet, dar se menținuseră în formă în sala de gimnastică, pe drumul de

venire. Altceva nu mai aveai ce face în transportoare uriașe. Columbard spunea că Zoti făcea toate exercițiile fizice în sacul de dormit, însă Columbard fusese răutăcioasă. Și, de fapt, nici prea entuziastă în direcția sacului. Deși, se gândi Russ, părerea ei nu mai conta cine știe ce, acum când nu mai exista.

Pe când se îndepărtau de epavă îi lovise o furtună. Era mai degrabă un șuier de fulgi de-abia plutind în atmoș, fera rarefiată, ucigașă de metan. îi îngheță și mai tare și se întrebă dacă avea să răcească cu toții în ciuda extra -, izolațiilor pe care le purtau peste costumele-salopetă de luptă.

Probabil. Deja îl furnicau tălpile. Se întoarse puțin astfel încât ranița voluminoasă să-l apere de vânt. Bănuia că, în vreo două zile toți urmau să aibă degerături.

Dacă aveau să supraviețuiască... Pe Ganimede, un om îmbrăcat cu un costum de presiune normală putea trăi cam o oră. Grindina neconținută de protoni cu energie înaltă îl termina, sfărtecând celulele delicate și răspândind distrugerea roșie. Era un efect colateral natural al imensității lui Jupiter – miezul său de hidrogen metalic comprimat se rotea rapid, generând câmpuri magnetice puternice care măturau totul la fiecare zece ore. Câmpurile acelea erau precum o cușcă din cauciuc, blocând și capturând protonii scuipați de soare. Io, cel mai interior satelit mare, erupea ioni de sulf și sodiu în capcanele magnetice,

îndesind grindina.

La dracu', el era un spațiojoc, nu pifan. Niciodată nu condusesese o echipă de șoareci de barăci în misiune pe lut.

Se strădui să nu se mai gândească la balotul din spate și picioarele înghețate, și să ghicească ce făceau Fedii. Războiul se deplasa rapid, poate îndeajuns de rapid pentru a permite echipajului unui bombardier doborât să se strecoare printre patrulele Fede.

Când echipajele Emisferei Nordice deținuseră Stația Hiruko, fuseseră nevoite să lucreze în exterior, supraveghind roboții săpători-în-gheață. Pentru a se feri de rafalele de protoni, primii locuitori ai lui Ganimede utilizaseră cele mai recente tehnologii: costume superconductoare. Descoperirea unei modalități ieftine de producere a firelor superconductoare făcuse posibilă și țeserea acestora în costume de preștiune. Curenții ce treceau prin fire creau în exteriorul costumului un câmp magnetic, care respingea protonii. În interior, conform legilor magnetostaticii, nu exista absolut niciun fel de câmp care să zăpăcească instrumentele. Odată porniți, curenții circulau întruna, fără rezistență electrică.

Spera că și costumele lor funcționau bine. Până atunci câmpurile magnetice ale lui *Asskicker* II îi apăraseră, dar un costum se putea strica fără să știi. Reflectă ia vreo duzină de alte

elemente într-o listă rapid crescătoare a efectelor potențial mortale.

Deja avea un nou respect pentru primele echipaje Hiruko. Fuseseră ale dracu' de bune, muncind în gerul mușcător, pionieri în luptă cu înțepăturile și mușcăturile gigantei planete. Săpaseră în gheață și chiar începuseră o atmosferă. Fuseseră mai puține pricepute în auto-apărare.

Bineînțeles, nu aveau niciun motiv să fie. Emisfera Sudică întrevăzuse ocazia și venise în forță, total neașteptat. Într-o singură zi cucerise întregul Ganimede. Și-i ucisese aproape pe toți Nordicii.

Supraviețuitorii murdari ai echipajului lui *Asskicker* II mărșăluiau sub lumina palidă și stranie a lui Jupiter. Mai mult de jumătate din masa lui Ganimede era gheață din apă, cu numeroase bucăți de gheață din apă, bioxid de carbon, amoniac și metan și urme minore ale altor gaze înghețate. Micul său miez stâncos era îngropat sub un ocean de apă și zăpadă topită, adânc de o mie de kilometri. Crusta era presărată la tot pasul de urmele lăsate de miliarde de ani de meteori. Aceștia împetrișaseră peisajul, însă proiectul de realizare al atmosferei rotunjise deja chiar și muchiile unor cratere mai recente. Sfărâmături provenite din ciocniri străvechi lăsaseră coline de metal și rocă, singurele forme de relief de pe câmpia netedă și stearpă.

Satelitul acesta înghețat fusese de atâta vreme smucit de mareele lui Jupiter încât rămăsese fixat, precum Luna, cu o față de-a pururi ațintită spre planeta cu benzi roșcate. Un ciclu complet zi-noapte era cu puțin mai lung decât o săptămână terestră. Adaptarea la acest ritm ar fi fost dificilă dacă soarele ar fi asigurat punctuație clară nopților de trei-zile-și-jumătate. Însă chiar și fără o atmosferă, de pe Ganimede soarele era de douăzeci și șapte de ori mai palid decât din orbita Pământului...

Văzură răsăritul de pe creasta unui lanț de dealuri. Soarele era strălucitor însă curios de mic. Uneori Russ de-abia îl observa, pe lângă secera albă, plesnită a Europei. Discul acoperit al lui Jupiter pâlpâia cu străfulgerări portocalii printre norii sumbri.

Rotația lentă a lui Ganimede fusese suficientă pentru a-i centrifuga oceanul intern, exercitând un cuplu asupra plăcilor de gheață de deasupra. Tectonicele lente operaseră milioane de ani, frecând plăcile între ei e, erodând și terasând terenul. Oamenii săreau peste canioane lungi, straniu de rectilinii, decât să încerce să le ocolească. Kitsov se dovedi a fi cel mai rezistent dintre ei, parcurgând kilometri fără pic de oboseală. Russ cerceta cerul îngrijorat. Nimici nu întrerupea negrul de deasupra, cu excepția ocazionalilor nori cenușii, zdrențuiți.

Merseră o jumătate de zi fără să se oprească. Pe când mâncau, Russ făcu inventarul aerului, apei, alimentelor. Dacă

procesoarele funcționau, reciclând din salopete, puteau supraviețui aproape o săptămână.

— Câtă mâncare ai? dori să știe Nye.

— N-am deloc, răspunse sec Russ.

— Ce?

Ca majoritatea cinicilor, Nye era mai puțin prompt.

— Eu duc focosul.

— Ce!

Nye sări în picioare, parcă revoltat.

— Regulamentul, sergent, rosti încet Russ. Niciodată focosul de fuziune nu se abandonează pentru a nu cădea în mâinile dușmanului.

— Acum trebuie să supraviețuim! Nu putem...

— Ba da, îl opri Russ. E un ordin.

Nye bolborosi ceva în tăcere. După o vreme se reazăză, părând nervos și umil în același timp.

Russ era aproape de acord cu ei, poate că avea mai multă imaginație. Știa ce-i așteaptă.

Chiar dacă nu-i repera niciun vehicul de patrulare, nu se puteau bizui pe transportul lor că avea să trimită o navetă să-i recupereze. Bătălia prin sistemul interior jupiterian continua – văzuse fulgerele pe deasupra, hăt departe printre sateliți. Forțele din Emisfera Nordică aveau destulă treabă.

Își privi mâinile – patru degete – cleme cu sepie delicate încastrate în vârful fiecăruia. Mâini de pilot de luptă, minuni tehnologice. La întoarcerea pe crucișător îi puteau detașa ceramo-miracolele și mâinile lui normale aveau să funcționeze perfect.

Dar aici, în gerul mișcător și vidul absolut, nu le putea scoate. Iar frigul ce-i pătrundea prin ele trimitea o durere surdă în susul brațelor.

La durere putea rezista. Stângăciile putea fi fatale.

— Sus! strigă. Pân' la culcare mai trebuie să facem niște kilometri.

2.

Au văzut autovehiculul în ziua următoare, la amiază.

Mergea hurducându-se pe lângă un șanț. Acesta părea săpat de mâna omului, dar era urma dilatării. Elementele cu radioactivitate naturală din miezul lui Ganimede încălziseră întunecatul ocean interior, fisurând carapacea de gheață.

Însă banda de lângă fâgașul natural era o rută pe care camionul automat obișnuia să încarce minereurile extrase.

Sau, cel puțin, așa bănuia Russ. Știa că deja, după o zi de marș intens, echipajul său obosise peste măsură. Zoti șchiopăta. Poate că *într-adevăr* făcuse gimnastică numai în sacul de dormit. Oricum, lui nu-i păsa, dar dacă-i încetinea s-ar fi putut s-o

abandoneze.

Însă camionul schimba toate datele problemei. Se opri, nemișcat, și-l privi huruind în depărtare. Crampoanele îi mușcau în gheața albăstrie iar senzorii anteriori baleiau permanent înainte și înapoi, căutând eventualele obstacole.

Russ nu era ofițer de infanterie. Practic habar n-avea de flancări și foc de acoperire și toți ceilalți termeni care-i galopară prin cap și dispărură, fără să lase nicio urmă de amintiri folositoare.

Oare Fedii puseseră mașini de luptă în camioane? Ideea îi venise brusc și părea perfect logică. Nu-și amintea să le fi spus despre așa ceva la informarea din timpul zborului. Mai ales că ofițerul care făcea informarea se aștepta ca ei, fie să revină intacti, fie să dispară pentru totdeauna. Nimeni nu se gândea că un bombardier de luptă s-ar fi putut prăbuși. Sau ca echipajul lui să supraviețuiască.

Camionul putea oare să audă radioul din costumul său? Nu știa. Era mai bine să utilizeze semnele manuale. Ridică o mână ca o gheară. Nye continuă să meargă, până ce Kitsov îl prinse de braț. Rămaseră locului cu toții, privind vehiculul portocaliu, apoi uitându-se la Russ și iarăși la vehicul.

Un lucru era sigur, își spuse Russ. Dacă în camion exista o mașină de luptă, ea nu era prea grozoavă. Echipajul constituia o

țintă perfectă, conturându-se perfect pe fundalul gheții murdare.

Își flutură ambele brațe. *Jos ranițele.*

Cumva spre surpriza lui, îl ascultară. Era bucuros să-și dea jos povara de pe umeri.

Camionul continua mai departe, indiferent. Gesticulă larg. *Atac în clește.*

Se apropiară în alergare. Vehiculul nu încetini, nici nu se întoarce.

Săriră șanțul adânc fără probleme. Parcurseră rapid următorii patruzeci de metri și Nye ajunsese lângă camion când, dinapoia acestuia, se auzi un penet slab și Kitsov căzu.

Russ se îndrepta spre chepengul din față, așa încât nu putea deloc zări partea din spate. Pocnetul se repetă, și Nye trase cu M18 în ceva, întregul încărcător, *rrrr-t-t-!*

Pocnetele se opriră. Russ alergă pe lângă vehicul, gâgâind, cu Zoti alături. Nye deschisese spatele camionului. Ceva ieși dinăuntru, numai țevi, servomecanisme și aluminiu ondulat. Deteriorat, totuși activ, Zoti își ridică M18. Nye izbi mașinăria cu patul armei lui și sparse un senzor optic. Mașina nu se opri. Repezi spre Nye un tăiș, ce apăruse brusc, în prelungirea unui braț telescopic. Zoti zdrobi brațul. Mașina se înclină și căzu cu fața în jos pe gheață. Russ trase în panoul sursei de pe spate. Nu mai clinti.

— La dracu'! făcu Nye. Avea un cuțit! Ai mai...

— Treci în față! răcni Russ, întorcându-se.

— Ce? Am...

— Mai are are, strigă Russ, fugind. Dacă Nye nu voia să asculte, era treaba lui.

Aproape ajunseseră cu toții în fața camionului, când soldatul automat explodează, un *brr-uu-m* slab. Schijele răpiră pe vehicul.

— Crezi că-i mort acum? întrebă Zoti, cu ochii măriți.

— Da, încuviință Russ.

Porni spre Kitsov care zăcea cu fața în jos. Avea o gaură în pipet și o gaură și mai mare în spate. Deja căpătase o culoare roșcat-castanie. Atmosfera rarefiată suga sângele din corp, pata răspândindu-se pe spate și pe gheața pestriță. Făcuse o băltoacă acolo, care se evaporă într-un abur maroniu. O privi, nemișcat, lung timp, amintindu-și cum Kitsov spusese cândva că nu știu ce regulament stupid făcea să-i clocotească sângele. Asta se și întâmpla acu. Aici, clișeele deveneau realitate.

Russ știa că până și nenorocitul de echipament de pe *Asskicker* II l-ar fi putut ține în viață pe Kitsov până la revenirea pe crucișător. Însă acum nu avea absolut nicio șansă.

Două zile, doi oameni. Mai rămăseseră trei.

Și mai aveau aer poate pentru șase zile. Suficient să aibă

timp să moară toți.

3.

Porniră camionul. Autosistemele acestuia se opriseră, la comanda mașinii de luptă. Aparent, aceasta nu emisese un semnal de alarmă, deci, probabil, mai avea timp să se încălzească înăuntru.

Russ verifică direcția aproximativă în care mergea camionul și apoi își permise să se relaxeze. Erau, cu toții, epuizați.

— Nye, ești schimbul unu, îi spuse.

— Ce dracul, căpitane, de-abia...

— Toți suntem așa. Supraveghezi bordul și te uiți afară pe hubloul frontal. Peste două ore te schimb eu.

Zoti adormise deja, rășchirată pe podea.

Se întinse lângă ea. Două ore aveau să-i fie mai de folos sinte-narativul. Îl cuplă și alese un subiect. Nu porno, nu. Deși, ceva cât mai departe de războiul ăsta. Ceva care să-i ofere avantajele combinate ale pieptănării subconștientului și deplasarea acțiunii.

Se decise și simți bâzâitul ușor al electroinput-ului. Mai întâi, muzică. Apoi o pătrundere lentă, lină într-o altă viață, într-o altă lume...

* * *

„O trezi lătratul telefonului. Tinei îi plăcea hămăitul

prietenos al labradorului, însă nu și masculului ei. Lovi întrerupătorul și lipi receptorul de ureche, apoi se împletici pe întuneric în baie.

Era Alvarez, de la Orange County Emergency Management. Veștile erau mult mai rele decât orice se așteptase: o spărtură în digul de la Huntington Beach.

— Îți trimit un elicopter, rosti Alvarez în urechea ei. Glăsciorul îndepărtat era încordat de tensiune.

— Nu te deranja – folosește-le să-i evacuezi pe oameni. Metro-ul din Laguna ajunge până acolo?

— Până la oprirea de lângă râu. Circulația-i blocată acolo.

Se aplecă înainte în penumbra dinaintea zorilor, rezemându-și fruntea de faianța rece și permițându-și zece secunde de răgaz.

Peste patru minute pășea grăbită către stația de autobuz de lângă apartamentul ei în Allso Vlejo. Transmițătorul-brățară o anunță că următorul autobuz avea să sosească peste două minute, dar apăru mai devreme, străpungând semiîntunericul cu farurile.

Pe drumul scurt până la Laguna Beach, Tina îl sună pe ofițerul de serviciu de la County Overview și află amănuntele. Digul se spărsese destul de rău și oceanul năvălea în interior fugărind mii de oameni. Se înregistraseră deja trei morți și

solicitările erau atât de multe încât Operativa nici măcar nu le putea consemna.

Tina deschise un geam și privi cerul. Senin. Avea noroc – furtuna cu vânturile ei puternice trecuse. Oare ultimele ei răbufniri fisuraseră digul?

Simți că trecea pe lânejă ultimul segment ung de verdeața naturală din regiune – prezența tăcută, umedă a Canionului Laguna. Apoi bamele din neon înconjură autobuzul și ea coborî. Mersul până la Pacific Coast Highway o calmă. Funcția ei de inginer șef de structuri îi cerea să afle ce anume rupsese digul, și dacă nu cumva era o exagerare. O mie de juriști aveau să folosească detaliile.

Metroul veni exact la timp, bâzâind pe șinele lui argintii. Tina privi secera îngustă a lui Main Beach dispărând îndărăt, în lumina crescândă a zorilor, în vreme ce solicita alte amănunte de la șeful Operativei prin transmițător. Metroul țâșni spre nord pe Pacific Coast Highway în culoarul lui segmentat, torcând până la viteza maximă. Trecură pe lângă reședințele elitei, ticsite cu corpuri ele gardă. Metroul ajunsese din urmă un Iwencen, un vehicul masiv din anii '70, cu aerodinamica unei cărămizi. Lent, coti într-o parte, eliberând drumul. Pe bara de protecție un abțibild îi scotea în relief splendida extravaganță cromată, declarând CONSIDERAȚI-O UN FEL DE PROTEST. Lăsă în urmă

un fum înecăcios.

Deasupra eliportului de la Newport era un trafic intens. Spre sud goneau mașini, claxonând. Apropiindu-se de podul aerian peste râul Santa Ana, metroul încetini. Elicopterele se învâртеau deasupra unei blocări ceva mai înainte. Racneau ordine spre mulțimile adunate care păreau că doreau să stea, să privească spectacolul.

Tina coborî și păji de-a lungul șinelor. Oamenii rătaceau fără țel, înspăimântați, unii șocați și uzi leoarcă.

Digul începea aici, întăriturile ridicându-se către nord pe măsură ce nivelul uscatului cobora. Valurile se spărgeau de zidul exterior, atunci când sui pe faleza din vârf. Putea vedea până la Palos Verdes, pe măsură ce zorii aprindeau în portocaliu norii foarte îndepărtați. La un kilometru spre nord curba lină a digului se întrerupea brusc. Privi curenții oceanului alimentând spărtura, exploatând cu aviditate această recentă victorie tactică într-un război vast.

O pernă de aer goni spre ea de-a lungul vârfului din beton al digului. Alvarez, își dădu seama Tima; pur și simplu, bărbatul urmărise metroul.

— Gata de niște cercetări? întrebă chipul întunecat al lui Alvarez, despicat de un rânjet, atunci când Tina sui la bord.

— Trebuie să mă uit ca lumea până nu vin cu blocurile, zise

femeia. Alvarez încuviință. Perna viră și accelerează.

Deja oceanul mestecase o porțiune mare de beton pretensionat. Curenții spumegau peste bucăți cenușii de bare răsucite din oțel ce se ridicau precum niște dinți spârți.

— A cedat un întreg segment, spuse Tina.

— Da, nu-i numai o fisură. S-a-ntâmplat ceva serios.

Ceva serios și profund, își spuse ea. Era prima ruptură importantă într-un lanț ce mergea până la Santa Barbara. Dacă exista un viciu fundamental pe care îl scăpaseră din vedere...

Tina coborî panta dinspre uscat a digului, studiind sfărâmaturile, apreciind cu un ochi cunoscător vectorii și forțele la care ar fi trebuit să reziste. Oceanul murmura și năvălea lacom, fluxul umflându-se pofticios. Nu existau indicii clare; deja curenții șterseseră cele mai multe dovezi. O mângă subțire se prinsese de plăcile rupte și Tina lunecă.

— Hei! strigă zadarnic Alvarez.

Femeia lunecă în josul pantei abrupte. Reuși să se oprească la marginea șuvoiului de apă sărată.

Mâzga era cenușie și supura din fisurile betonului. Mirosea ca detergent de podele și-i înțepa degetele. Se târî încetișor înapoi, însângărându-și degetele.

— Întreținerea a fost pe-aici în ultima vreme?

— Nu, am verificat, răspunse Alvarez. Doar tratamentul cu

biofilm, acum o jumătate de an.

— Vreo modificare, ceva?

— Nu. Alvarez își ascultă transmțătorul, apoi spuse: Vin elicopterele mari. Ar fi cazul s-o-ntindem.

Tinei nu-i plăcea să piardă puținele indicii pe care le avea. Luă o cameră 3D de la Alvarez și începu să facă holografii ale spărturii. Se învârteau încă deasupra betonului sfărâmat când dinspre est apărură șase elicoptere enorme, sub fiecare legănându-se în cabluri un imens bloc paralelipedic.

Alvarez coborî perna pe curba interioară a digului și după aceea pe apele înspumate. Goniră spre uscat, spre clădirile pe jumătate inundate. Elicopterele își aruncară pe rând tampoanele din ciment.

Tina ascultă replicile întretăiate ale piloților în receptorul pernei de aer. Spărtura era aproape asupată.

— Crezi c-o să țină? întrebă Alvarez, întorcând pentru o inspecție de aproape.

— Oricum e mai bine, miji ochii femeia.

Niciun tampon nu era perfect, însă acesta oprise majoritatea crestelor înspumate ale oceanului.

Reveniră spre uscat. Pacific Coast Highway se găsea la metri buni sub apă. Câteva indicatoare, răzbătând deasupra vârtejurilor, anunțau că aceea era Main Street – dintr-un cartier,

își aminti ea, monopolizat de buticuri și de amintiri ale zilelor pierdute, când regiunea fusese un vis al iubitorilor de plajă și surf.

Goniră de-a lungul lui Main, ignorând strigătele celor refugiați pe acoperișuri.

— Sunt în siguranță acolo, zise ea.

Un bărbat într-un tricou murdar pe care scria HOT TO TROTSKY le făcu un gest obscen. Tina îi întoarse spatele, încercând să se gândească.

Perna urni, virând spre nord, totuși apa era la fel de adâncă. Oamenii uzi stăteau cocoțați pe mașini și case, semănând cu niște șobolani înecați.

— Hei! arăta Alvarez.

Pe o alee îngustă un trup plutea cu fața în jos. Se strecură printre garaje, apele clipocind de vopseaua jupuită. Tina trase corpul înăuntru, o femeie în vârstă. Brațele începuseră deja să i se înțepenească. Până atunci, Tina fusese abstractă și preciză, adunând date. Chipul trist, zbârcit al femeii o trezi. Ochii căprui erau deschiși, privind peste apele Pacificului spre un țărm îndepărtat pe care numai morții îl pot vedea.

Continuare mai departe.

Cumva, izul sărat și înțepător al aerului o alină pentru moment, de parcă o parte a ei dorea să se retragă dintr-o lume

brusc redevenită crudă și solidă. Privi în apele întunecate, maronii de mâl, pe când lunecau peste pajiști. Se gândi la toate covoarele îmbibate și mobilierele pătate din casele acelea elegante, stricăciunile provocate de îmbrățișarea ocazională a oceanului. Foamea și o veche letargie puseseră stăpânire pe ea. Zumzetul pernei părea c-o atrage într-o visare dulce. Folosea deseori această stare de moțăială, permițând subconștientului să se zbată cu o problemă, atunci când ea nu mai putea înainta pe pianul conștient. Sunetele înăbușite și mirosurile dispărură din jurul ei și Tina se lăsă să alunece. Doar pentru o clipă.

4.

Russ se întrebă ce formă și mărime de om proiectase scaunul. Privea înainte printr-un hublou mânjit, strivindu-și genunchii de fierul rugos. Camionul fusese construit din minereurile de pe Ganimede și nimeni nu se obosise să teșească muchiile ascuțite. Scaunul îl tăia prin salopetă și, cumva, cabina mirosea amărui, de parcă la turnătorie fusese impregnată cu acid.

Însă, mult mai important, cabina era *caldă*. Frigul de pe Ganimede îi pătrunsese în timpul marșului. Mențineau radiatoarele interioare la poziția maximă, desfătându-se.

Dormise bine cu povestea derulându-i-se prin minte. Trei plantoane îi refăcuseră pe toți, și-l purtaseră prin enigma nerezolvată a Tinei. Detaliile poveștii erau extraordinare – Toate

imaginile și sunetele păreau reale, limpezi și pline de viață. Visul era mai lung decât timpul „real” al poveștii.

Întotdeauna experiența era stranie; parcă pluteai printr-o lume mătăsoasă, ușor umedă. Simfonia visării complicat realizate aducea ceva real, ce nu era specific viselor – atingea izvoare adânci ale subconștientului, în timp ce impunea un fir narativ concret. Se simțea prins în problemele Tinei – reale, da, însă în același timp confortabil de îndepărtate.

Aventura, se gândi strâmbându-se, însemna altcineva făcând ceva periculos la mare depărtare. Lupta continuă a Pământului împotriva efectului de seră era de-a dreptul plăcută prin comparație cu Ganimede.

Oftă și, privi atent terenul brăzdat cu făgașe. În decursul zilei petrecute în camion nu remarcase niciun fel de activitate prin jur. Vehiculul era încet, prudent, stupid. Se oprise de două ori, să încarce recipiente cu minereuri de la minele roboților. Minereul ieșea printr-un puț din sol pe o bandă rulantă. Nu existau mașini de grad superior care să remarce trei fugari umani.

Russ se ridică din scaun, răsucindu-se peste o capotă, și-i făcu semn cu degetul mare lui Nye să preia cartul. Se schimbau la fiecare jumătate de oră, deoarece mai mult nu puteau sta atent. Zoti adormise în spate. O invidia. Recuperase și el câte ceva, dar

după câteva ore nervii îi cedaseră.

— Casca, strigă el. Și-o puse pe a lui, și-l privi pe Nye închizând-o. Zoti dormea cu cască, așa cum ordonase. Era greu de-a renunța plăcerii de-a simți presiunea normală.

Iești prin chepengul stricat din spate. Nye îl ciuruse, dar etanșarea de presiune din interior se auto-reparase. Russ se ajută de scoabe pentru a se târî pe acoperișul ondulat al camionului. De aici putea vedea mult mai departe. Imaginea colinelor neregulate îl liniștea într-un fel. Ghemuit înăuntru, zgâindu-se printr-o fantă, era ușor să-și imagineze Fedii atacându-i.

Deasupra, Jupiter eclipsa soarele. Planeta rotundă și trandafirie precum un pepene părea că înhață punctul strălucitor de lumină albă într-o strălucire rozalie, înghițindu-l după aceea complet. Acum semiluna albă, fisurată a Europei avea să fie principala sursă de lumină de pe cer vreme de trei ore și jumătate. În jurul atmosferei lui Jupiter plutea un halo roșiatic de la razele soarelui refractate prin păturile exterioare transparente.

I-ar fi plăcut să-și poată fixa în minte geometria rotindu-se nebună a acestor locuri. Fedii doborâseră toți sateliții de navigație, și el nu putea rămâne în emisie atât de mult încât să solicite transportorului o verificare de poziție. Se gândi că autocamionul îi îndepărta de Stația Hiruko. S-ar fi liniștit totuși

dacă putea obține vreo verificare. Nicio misiune de recuperare n-ar fi riscat să se apropie într-atât de Hiruko.

Își scoase transponderul Fujitsu și-l cuplă în mufa exterioară de energie. Habar n-avea unde se găsea transportorul acum, așa încât îndreptă antena cu mâner de pistol spre cer și emise o rafală rapidă de microunde AJUTOR. Era suficient pentru ca transportul să știe că erau în viață, dar avea să fie greu să le determine poziția.

După ce termină, se așază și privi dansul lent și învolburat al cerului. Niciun fulger, deci poate că bătălia luase sfârșit. Deși numai pentru o vreme. Niciunul din adversari n-avea de gând să renunțe la sateliții interiori.

Russ surâse, amintindu-și cum, doar cu numai câțiva ani în urmă, unii din prietenii lui de pe Pământ spusese că un război aici era inutil. Ba chiar și imposibil.

Este prea departe, spuneau. Prea dificil.

Chiar și după ce rasa urnană se mutase pe orbita în jurul Pământului, împrăștiindu-și fabricile fusiforme și orașele cilindrice și impresarii ce călătoreau de colo-colo, ea continua să fie dominată de râmătorii-de-sol care negau orice.

Sigur că da, ziceau ei, cucerirea spațiului a reușit. Expedierea locuințelor etanșe pe orbite la o unitate astronomică depărtare de soare era – privind retrospectiv – un pas evident. La

urma urmei, exista un satelit accesibil în apropiere ce oferea materiale și resurse.

Însă Pământul, adăugau ei, constituia o vecinătate salutară. Cele mai multe avanposturi puteau fi reaprovizionate în numai câteva zile. Exceptând ocazionala furtună solară, când vânturile din particule cu energii înalte șfichiuiiau, nivelul radiațiilor era scăzut. Există suficient soare care să fie focalizat în oglinzi, capturat în plăcile uriașe de sandvișuri de conversie și preschimbat în energie de excelentă calitate și din belșug.

Dar Jupiter? De ce să mergi *acolo*?

La mijlocul secolului douăzeci și unu, echipele științifice coborâseră deja pe sateliții mari, ba chiar se afundaseră în atmosfera densă. Numărând craterele și luând mostre din miezul sateliților, deduseseră ceea ce putuseră despre evoluția sistemului solar. După acea scurtă perioadă de expediții, nimeni nu mai revenise. Toți s-au grăbit să sublinieze că un motiv important îl constituie numărul mare de morți din acele expediții: jumătate nu mai revedeau niciodată Pământul.

Savanții nu îmblânzesc lumile noi, asta-i treaba pionierilor. Și, exceptând grupurile de refugiați /fanatici religioși sau politici, pionierii n-o fac în mod gratuit.

În jurul anului 2050, oamenii începuseră deja să se răspândească din regiunea vecină Pământului. Momeala o

constituiau asteroizii – uriașele zăcămintे rostogolitoare din metal și piatră, bogate în elemente grele. Acești munți zburători puteau fi deviați încetișor de pe orbitele lor buclate și aduse în joncțiuni de lângă Pământ. Delta-V nu era chiar atât de mare.

Acolo, furnalele le topeau și alimentau fabricile cu șuvoaie constante de prețioase materii prime: mangan, platină, cadmiu, crom, molibden, telurii, vanadiu, tungsten și toate metalele rare. Pământul fie că le epuizase, fie că nu dorea să-și polueze biosfera pentru a scurma și ultima părticică din scoarță. Prelucrarea metalelor era murdară și periculoasă. Fabricile spațiale își puteau azvârli reziduurile în vântul solar, lăsând împingerea blândă a protonilor să le poarte până la stele.

Pentru materiile prime, corporații precum Mosambi și Kundusu furnizau singuratici care ieșeau în cutii de conserve presurizate, adulmecând cu spectometrele printre nenumăratele fragmente. Cele mai multe erau sterile, însă un filon bogat de vanadiu, să zicem, putea transforma un șobolan-de-stâncă antisocial și supt la față într-un om bogat. Bineînțeles, trăind în gravitație zero echipajele nu erau din cale afară de sănătoase. Trebuia s-o șteargă dacă izbucnea o furtună solară și să-ți cauți adăpost înapoia unui asteroid. Cei mai mulți dintre rătăcitorii de pe o stâncă pe alta desconsiderau protecțiile ce-i apărau de razele cosmice, apreciind că șederea lor avea să fie scurtă și

norocoasă, astfel încât vătămrile radiațiilor n-aveau să fie fatale. Majoritatea pierdeau pariul respectiv.

Cu toate acestea, fără hrană și aer nu puteau rezista. Acesta se dovedi a fi punctul de sprijin ce împingea omenirea tot mai departe.

Viața are la bază elemente chimice simple. O biosferă artificială închisă este în principiu o serie de arderi înăbușite: hidrogenul arde cu oxigenul formând apa; carbonul prin ardere dă bioxidul de carbon, care alimentează planetele; azotul se combină în sol pentru ca plantele să poată produce proteine, permițând oamenilor să fie într-atât de deștepți încât să aranjeze toate acestea în mod artificial.

Caloriile care înotau pe orbite vecine Pământului se loviseră repede de această problemă. Ele aveau nevoie de un aport permanent de materie organică și lichide pentru a-și menține biosferele de echilibru. Aprovizionarea de pe Pământ era costisitoare. O soluție mai bună era de-a exploata puținii asteroizi ce aveau suficiente condrite carbonice – roci bogate în elemente ușoare: hidrogen, oxigen, carbon, azot.

Erau însă surprinzător de puțini. Majoritatea au fost împinși cu mari chinuri pe orbite pământene și devorați de coloniști. Atunci când rătăcitorii au avut nevoie de elemente ușoare, centura asteroizilor fusese curățată.

În plus, stânca goală este necruțătoare. Obținerea sângelui dintr-o piatră era posibilă în orașele cilindrice bogate energetic. Coaliția prospectorilor, slabă, răspândită, nu putea achita costurile ridicate ale unei uzine de conversie de mare capacitate.

De pe Ceres, cel mai mare asteroid, Jupiter strălucea precum o bomboană multicoloră, cu mult mai mare decât Pământul. Șobolanii-de-stângă trăiau în banda largă situată între două și trei unități astronomice depărtare de soare – erau obișnuiți cu un soare palid, lipsit de putere și fuseseră deja dăscăliți în gerul năprasnic. De la ei până la Jupiter nu era mare lucru; se găseau față de soare la o distanță de 5, 2 ori mai mare decât cea a Pământului.

Îi intereseau lichidele. Trei dintre sateliții mari – Europa, Ganimede și Callisto – erau uriași bulgări de gheață. Era adevărat, se roteau în jurul celei mai masive planete, cu o masă de 318 ori mai mare decât a Pământului. Asta le situa adânc într-un puț gravitațional. Cu toate acestea, era cu mult mai ieftin să trimiți o navă-robot spre Jupiter, și prinzând orbita în jurul lui Ganimede, decât să transporti apă din oceanele Pământului. Primele baze instalate pe Ganimede au fost semiautomate – ceea ce înseamnă că niște nefericiți trebuiau să întrețină mașinile.

Iar câteva din mașinile acelea apăruseră tocmai atunci.

Russ se retrase, lipindu-se de acoperișul plat al vehiculului.

Înainte o echipă de roboți excava. Aveau o varietate de șenile și brațe și nu păreau periculoși. Cel mai mare azvârlea un fluz de minereu ruginiu, din care ceilalți luau eșantioane.

Deci una din vechile echipe de explorare. Spera că aveau să ignore camionul.

— Ce facem? se auzi Nye în cască.

— Gura!

Camionul păru că ezită, hotărându-se dacă să se apropie de roboți. Un robot micuț îl observă și veni spre el, pe anvelopele uriașe.

Russ încremeni. Robotul părea inteligent. Era probabil conducătorul echipei și putea declanșa o alarmă.

Continuând să fie întins, Russ se târî până la marginea acoperișului. Întinse mâinile grele de pilot și așteaptă, sperând că se contopea cu conturul vehiculului.

Robotul examinează camionul prin oculare pivotante. Camionul se opri. Robotul se apropie și telescopă un tub. Încet, începu să-l introducă în mufa externă a camionului.

Russ așteaptă până când ocularele se concentrează asupra cuplării. Apoi izbi robotul în panoul electric. Mână îi zăngăni pe tabla din cupru, îndoind-o. Robotul tresări, retrăgându-și brațul telescopic.

Era rapid. Se retrăsese pe roțile șovăitoare, însă o făcu prea

repede. Roțile patinară. Derapă pe gheață, răsucindu-se.

Bărbatul sări jos, când ocularele erau îndreptate în direcția opusă. Poate că transmitea deja o imagine. Lovi încă o dată panoul, apoi smulse tabla de la locul ei. Cu două degete reteză trei mănunchiuri de fire.

Robotul se opri. Monitorul său extern pulsa cu lumini de alarmă. Russ mai reteză câteva și alarmele se stinseră. AVARIE MECANICĂ, afișară digitalele mașinii.

Ceilalți roboți continuau să examineze solul.

Când sui înapoi, Zoti tocmai ieșea prin chepengul din spate.

— Înapoi, îi zise bărbatul. Plecarea.

Se îndepărtară rapid. Roboții aceia fuseseră ușor de păcălit, deoarece nu-i reprogramaseră Fedii.

În curând avea s-o facă cineva. Aici îi aștepta un război de durată. O putea simți în oase.

Necazul era că interesele Pământului aveau destulă greutate – și masă – chiar și aici. Vechea diviziune nord-sud a bogăției și talentului era oglindită în sistemul solar, deși deformată. Fedii Confederației Sudice doreau o parte mai însemnată a bogățiilor jupiteriene. De aceea ocupaseră câteva baze consumatoare-de-gheață din Emisfera Nordică, precum Stația Hiruko. Acum roboții aceia lucrau pentru fabricile Fedilor, care așteptau minereul pe orbitele din jurul pământului.

Șocul realității războiului, a morții în vid și a gerului mușcător, nepământesc, reverberase prin politica Pământului, atâțând oroarea maselor și senzațiile personale.

De multă vreme Pământul fusese o rezervație, super-păzită și subînarmată. Bătăliile și victoria neașteptată oferiseră locuitorilor planetei acum docile fiorul păcatului interzis.

Aceasta era o arenă vulgară unde culturi civilizate se puteau măcelări, deplângând în același timp acțiunile bestiale, atrocitățile de neiertat, inevitabilele ghinoane oribile.

Și să privească totul în tri-D. În culori vii.

Motivațiile economice erau acoperite de valurile de înfocată participare. Din nefericire, cele două nu erau atât de ușor de separat în sistemul jupiterian. Primele trupe păziseră fabricile automate de pe sateliți. Astfel, ele și fabricile deveniseră ținte principale pentru flotele ce apăruseră accelerând în sistem. Banii se amestecau cu sângele. Stația Hiruko căzuse prima în mâinile Fedilor. Acum singura modalitate de a-i alunga era bombardamentul suprafeței, sperând că minele de gheață aveau să scape nevătămate. Asta fusese misiunea lui *Asskicker II*.

Russ ar fi vrut să afle ceva noutăți despre bătălie. Prin radio se auzeau doar bâzâituri codificate lipsite de neînțeles, zburând prin țuiturile uriașelor centuri Van Allen. Veștile l-ar fi distras de la cealaltă preocupare: hrana. Era obsedat de fripturi

sfârâind și cartofi prăjiți și cafea neagră atât de fierbinte încât trebuia s-o sorbi încetișor.

Deja era nevoit să fie atent la împărțirea rațiilor. La ultima masă, Nye și Zoti se luaseră la ceartă pentru jumătate de baton de fulgi de ovăz. Știau că nu mai rămăsese prea mult, chiar și cu pachetele lui Kitsov și Columbard.

Continua să călătorească pe acoperiș, încă neafectat de ger, gândindu-se la ouă ochiuri și șuncă. Zoti veni lângă el. Ea fusese armurierul și nici ei nu-i plăcea cabina strâmtă și oarbă, chiar dacă era caldă. Erau obișnuiți să lupte dintr-o carlingă, înconjurați de grafice tri-D, locuind într-o lume electronică atotvăzătoare.

— Nu mai scăpăm odată de mizeria asta, vorbi femeia pe transmițătorul de mică distanță.

— Ți-ar place niște lut, făcu Russ.

— Da, mă termină gheața-asta. Br-r-i! Deși e drăguță.

Bărbatul studie valea albastru-cenușie în care intrau. Pantele erau brăzdate de fâgașe. Dinspre ele, pe întreaga podea neregulată a camionului, se răspândeau evantaie de pietriș ruginiu. Avea într-adevăr o frumusețe sumbră.

— N-am observat.

— Mi-ar plăcea să trăiesc aici.

— Chiar așa? clipi el.

— Nu uita c-am crescut într-o conservă de zece metri. Ai mei erau șobolani.

— Și cum îți place gravitația asta?

— O șeptime-g? Grozav. Mai mult decât am avut vreo dată pe coardă.

— Ai tăi n-au dat nicio lovitură?

— Ultima dată când am fost p-acasă, măsurăm apa tot în centimetri cubi.

Russ arătă spre tumul din gheață pe lângă care treceau. Nu izbutise să-și dea seama dacă era cumva rămășițele erodate ale unei extruziuni, formate de ciudățeniile tectonicelor gheții.

— Deci pentru tine asta-i adevărata bogăție.

— Bineînțeles.

Îl privi întrebătoare:

— Ce-i mai bun decât gheața? Poți face aer, să arzi deuteriul pentru energie... să crești recolte... ba chiar să-noți.

— Ai făcut-o vreodată?

— În gavitatie? Nu... da' o dată m-am strecurat în rezervoarele de-apă de pe Ceres. Cea mai aiurea chestie pe care-am făcut-o vreodată.

— Îți place mai mult ca-n sero-g?

Încuviință entuziastă.

— *Totu-i* mai bun în gravitație.

— Totul?

— Păi, îl privi pe sub gene, încă n-am încercat tot.

Bărbatul zâmbi.

— Încercă o dată la normala Pământului.

— Da, am auzit că-i destul de nasol. Totuși gravitația ține totul locului. Se *simte* mai bine.

Russ își rupsese spatele cărând focosul de fuziune, și simți un junghi când camionul hurducă printr-o groapă.

— Eu nu-mi prea dau seama, făcu morocănos.

— Hei, fruntea sus. Față de luptă, asta-i vacanță.

— Păi, asta e luptă. Cu încetinitorul.

— Mie-mi place, gheață și gravitație.

— Ar fi bine niște rații mai ca lumea. Probabil că nu era o idee prea grozavă să pomenească de mâncare, însă încerca să găsească o cale de-a continua convorbirea. Pentru prima dată, avea alte sentimente față de Zoti.

— Ce dracu', măcar avem destulă apă.

Camionul se hurducă iarăși și Russ icni involuntar.

— Ce zici, să mai tăiem ceva?

— Sigur că da, încuviință voioasă. Mă dau jos să pot descoperi apa pură. Are gust mai bun decât aia din crucișător.

— Stai până ajungem pe drum drept. Nu vreau s-accelereze camionul și să rămâi în urmă.

— Scoate-l de pe automat.

Deja fuseseră gata s-o piardă pe Zoti o dată, când tăiasă cu laserul niște gheață.

— Nu vreau să risc. S-ar putea să se vadă în vreun sistem de control din Hiruko.

— Nu cred că Fedii au avut timp să interfașese toate sistemele astea. Țiganii-ăștia nu știu nici codurile.

— Au cucerit-o destul de ușor pe Hiruko.

— Au dat năvală peste ea! Să știi că nenorociții – ăia... și se lansă într-o tiradă. Russ era și el un Nordic, născut și crescut acolo, dar nu prea avea sentimente față de rădăcinile politice care se întindeau până la liniile trase pe bătrânul leș al Pământului. O ascultă înjurându-i pe mizerabilii Fedi și privi peisajul zgâlțâit, și atunci zări liliacul.

Apăru de peste dealurile din gheață îndepărtate. Perfect negru pe fundalul ușor cețos ai unui nor gălbui de amoniac, planând, sau azvârlind un norișor alburiu de metan când nu putea s-o facă.

— Înăuntru! șopti.

Coborâra pe acoperiș. Zoti intră prin chepengul din spate. El aruncă o privire peste marginea acoperișului și văzu liliacul cotind. Îl observase. Pică rapid, direct spre ei.

M18 erau legate de acoperiș. Nu mai avea timp s-o aducă

pe Zoti înapoi, așa că desfăcu o M18 – asigurându-se că era cea încărcată cu HE – și sări de pe camion, alunecând și căzând în fund. Se ghemui și alergă, târșându-și tălpile pe gheață, pentru a nu țopăi în gravitația slabă. Deplasându-se la adăpostul camionului, își găsi o ascunzătoare formată din câțiva bolovani.

Liliacul trecu odată pe deasupra vehiculului, plutind ca o enormă pasăre plată, cu senzorii pivotând. Russ se lipi cât mai mult de stânci. Aparatul se aplecă pe o parte și coti rapid, revenind. Russ extinse la maxim telescopul căștii și văzu că purta rachete sub aripi.

Liliacul se alinie cu axul camionului, înapoia acestuia, și pică. Din unghiul acela semăna mai mult cu un zmeu de jucărie, numai tije de grosimea unor creioane și membrane.

Aparatul inspecta camionul, nu pe el. Îl urmări o lungime întreagă și trase cu proiectilele HE. Acestea reculară destul de puternic și le greși pe primele două. Al treilea nimeri în fuselajul îngust. Zări lovitura. Înainte de-a putea rânji, o rachetă se declanșă de sub aripa dreaptă, îndreptându-se drept spre el, lăsând în urmă o dâră portocalie.

Se aplecă. Racheta nu ajunsese până la camion, dar destul de aproape de el.

Impactul fu ca o zgâlțâitură bruscă. Nu auzi niciun sunet, ci pur și simplu se trezi pe spate. O ploaie de noroi și gheață căzu

peste el.

Liliacul continuă să plutească, parcă indiferent la gaura căscându-se în fuselajul subțire, dar nu se mai înălță. Apoi porni un ținut lent, lunecă și brusc începu să se rostogolească aidoma unei cărți de joc azvârlite prin văzduh.

Deveni un gheizer de fragmente negre pe coasta unei coline de zăpadă.

5.

Russ se gândi că-i recepționase corect toate semnalele.

Era o prostie, știa asta, și o știa și ea. Însă, cumva, tensiunea din ei crescuse prea mult și o simplă privire schimbată între ei declanșă totul.

Și-ntr-adevăr, de îndată ce Nye ieși prin chepengul din față pentru o recunoaștere dincolo de colină, Zoti începu să-și scoată costumul. Apoi salopeta verde, subțire.

O urmă destul de iute. Își întinseră hainele pe jos, alcătuind un așternut. Bărbatul îi propuse poziția stând în picioare, însă ea nici nu dori să audă. Era înfierbântată și plină de viață în strălucire fosforescentă a cabinei, rotindu-se pe el cu țiپete slabe, exuberante. Primejdie, sudoare, ger pătrunzător – toate contopite într-o serie de mișcări iuți, lacome, flămânde, pe care le solicitau unul de la celălalt, rostogolindu-se și lingându-se și contrându-se printre mirosurile de ulei de mașină și fier nelustruit. Iute și apoi

încet, misterios și grav, de parcă simțurile lor dilatau timpul în căutarea uitării.

Terminară în cele din urmă și apoi poate nu, după aceea cu siguranță nu, și, în sfârșit, foarte rapid acum, terminară cu siguranță. Își surâseră printr-un văl de transpirație și murdărie.

— Doamne, icni ea. Cel mai bun!

— Din toate timpurile? Întrebă neîncrezător.

— Da... îi zâmbi vicleană. Și primul.

— Ce? Ah, vrei să zici...

— Primul în gravitație, înhî.

— Gravitația îți simplifică cumva alegerile.

— Cred. Poate că-într-adevăr totul e mai bun în gravitație.

— Podeaua unui camion nu-i locul cel mai grozav.

— E-a naibii de tare. Să mai încercăm și-ntr-un loc mai bun.

— Sunt al tău. Se sculă în genunchi și începu să-și tragă pantalonii albaștri.

În mod automat, reverifică situația lor, revenind în realitate după o binecuvântată absență. Rederulă evenimentele, încercând să vadă întregul, să găsească problemele, erorile.

Fuseseră nevoiți să treacă peste comenzile autocamionului. Fără îndoială liliacul raportase ceva, poate chiar le transmisese imaginile video. Așa încât Zoti și Nye desfăcuseră comenzile și deviaseră vehiculul de pe traseul programat.

Părăsiseră drumul marcat și porniseră în sus printre dealurile neregulate. După o oră apărură doi lilieci. Deja Nye ascunsese camionul într-o grotă. Ieșiseră de pe zăpadă în urmă cu vreo doi kilometri, alergând o rută peste teren stâncos, așa încât liliecii să n-aibă urme.

Stăteau înăuntru neliniștiți, în timp ce liliecii desfășurau o cercetare amănunțită, patrulând deasupra văii și îndepărtându-se treptat.

Asta îi oferi lui Russ timp să se gândească, să i se facă foame și să mănânce. Nu mai le rămăseseră multe alimente. Sau timp. Dacă flota Nordică nu-i dădea bătaie de cap lui Hiruko, Fedii puteau trimite o expediție de căutare minuțioasă, dirijată de oameni.

Deci trebuiau să schimbe tactica. Dar să stea la căldură.

Probabil că Hiruko identificase deja camionul.

Ceea ce însemna că aveau nevoie de altul. Rapid.

Violând sigiliul codurilor de la comenzile vehiculului, aveau acces la inventarul general al camioanelor. Nye îl găsi e cel mai apropiat la vreo cincisprezece kilometri. Ieșiră din grotă când ceața alburie apăru dinspre lanțul îndepărtat al munților neregulați.

Camionul se deplasa destul de rapid o dată ce programele lui de navigație prudentă fuseseră șuntate. Se apropiară din

lateral de camionul-țintă, așteptând la până la o colină de ruta lui stabilită.

Iar când Nye ieși să facă o recunoaștere, Russ și Zoti se priviră scurt, o privire pe jumătate sălbatică și profitară.

Nye intră prin chepeng, când Zoti își băgă părul negru în inelul gulerului.

— Vine. Nu se văd arme. Privi derutat de la Zoti la Russ.

Russ își dădu seama că era încă aprins la față și transpirat.

— Bun, făcu el energic. Pe el.

— Cât mai repede, zise Nye, chipul îngustându-i-se parcă, în vreme ce se concentra asupra tacticii. Tocmai a-ncăreat la o mină.

— Perfect. Ajută-mi să-mi pun ranița, spuse Russ.

Nye păru surprins.

— Tot mai duci focusu-ăla?

Russ încuviință.

— Regulamentele.

— Auzi, trebuie să-i dăm *drumul*! Nu se-așteptă...

— Vrei să-l plătim la-ntoarcere?

— De fapt tu-l duci, înălță din umeri celălalt.

— Exact, rosti sec Russ.

Al doilea camion se deplasa indiferent în josul unui canion îngust. Avea aspectul unei insecte zumzăitoare, văzându-și

preocupată de treburi.

— Flancăm? întrebă Zoti.

— Bine, încuviință Russ. Imediat cum trece, îl atacați din părți.

— Și tu? întrebă sarcastic Nye.

— Îl lovesc unde se îngustează canionul. Vezi? Vin de sus.

Abia atunci își dădu seama că gravitația mică îi deschide noi posibilități de manevră. Sări de pe terasa cea mai apropiată, curbându-se peste canion și coborând deasupra vehiculului.

Zoti și Nye deschiseră focul asupra chepengului din spate, gloanțele ricoșând din fierul cenușiu, gros. O mașină de luptă, Infanterie Clasa II, țâșni prin chepengul din față.

Zăngăni și se clătină stângace. Ambele brațe aveau încorporate armament greu și începu să împroaște spatele camionului, știrbind colțurile metalice. Încă nu-l observase pe Russ. Când îl văzu, o armă micuță apărură în partea de sus și trase în el. Russ trase de trei ori și mașina căzu și se rupse la jumătate.

Bărbatul n-o mai văzu căzând. Un glonte de calibru mare îi trecu prin umăr. O agonizatoare floare albă de foc îl fulgeră și-l răsturnă de pe camion. Căzu pe gât.

6.

„Ironiile abundau pe aici. Pe timpuri, o plajă liniștită unde te puteai dedica băilor de soare și surfului, principala problemă

în Huntington Beach fusese traficul ce încerca să ajungă în vecinătatea țărmului în după-amiezile de sâmbătă. Acum problema era de-a opri Pacificul să ajungă la oameni.

Tina se gândea concentrată, cu sprâncenele adunate laolaltă, când dirijabilul de observație al lui Orange County apăru bâzâind, lucrând deasupra unui complex de apartamente stucate. Glontele argintiu scânteia în lumina limpede a zorilor.

Nguyen, șeful lui Federal Emergency Management Agency, o chema prin transmițător și le ordonă să urce. Tinei nu-i plăcuse niciodată suișul pe cablul-troliu, însă acum era atât de interesată de spectacol încât de-abia îl remarcă. În gondola de sub uriașul pânțec argintiu, Ngyyen stătea țeapăn, privind dezastrul de dedesubt.

Era scund. Repezit, direct. Primele sale cuvinte au fost:

— Ce s-a întâmplat?

— Ceva de structură, răspunse Tina. Vreau să văd tot digul dinspre ocean.

— Bine. Făcu semn pilotului. Dirijabilul toarse și porni leneș spre ocean. Să declar stare de alertă pe tot aliniamentul?

— Mai așteaptă. Și verificați asta. Îi întinse o bucată de beton, mânjită de mazăga cenușie.

— De-aici? Nye o adulmecă.

— Aveți un laborator chimic portabil, nu?

— Da, totuși ăsta-i clar un defect de construcție. Ce...

— Verificați.

Evită alte întrebări, apropiindu-se de fereastră. Apele întunecate intrau mult în uscat, până la Talbett Avenue, ajungând spre nord până la zona mlaștinilor, unde fusese Depozitul Naval de Armament. Cele mai multe clădiri aveau parterul sub apă. Majoritatea construcțiilor erau înconjurate de copaci, ca o măsură de conservare a energiei – umbră vara, adăpost împotriva vânturilor reci iarna.

Se gândi cu amărăciune cât de înlănțuite erau situațiile dificile ale omenirii. Efectul de seră mondial forțase conservarea energiei pentru a evita arderea petrolului. Încălzirea globală dusesse, de asemenea, la creșterea oceanelor și topise gheața de la poli, declanșând inundațiile. Iar acum oamenii erau cocoțați prin copaci, pentru a rămâne uscați. Poate că la urma urmei hominizii n-ar fi trebuit niciodată să părăsească arborii.

Dirijabilul coborî de-a lungul curburii nordice a digului. Puteau rămâne acolo sus pe vecie, arzând un minimum de combustibil, o altă măsură de economisire ordonată de Fedi. Coborând și mai mult, Tina distinse verdele palid al biopeliculei protejatoare, aplicată periodic pe fața exterioară a digului.

— Vreo noutate la ultima vopsire? îl întrebă pe Alvarez.

Bărbatul consultă display-ul portabil.

- NU. Ba chiar trebuia să fie mai bună.
- Cum adică?
- Oprește roaderea betonului de scoici și-alte chestii.
- Epurator?
- E un strat care oprește creșterea.

Acum își aminti. Tina știa puține despre biotehnologie, dar ca inginer înțelegea efectul coroziv al apei sărate. Biopelícula era un paznic viu, care oprea organismele oceanului să roadă betonul poros. Lua în stăpânire suprafețele, colonizându-le până le acoperea în totalitate, formând o pavăză verzuie ce dura de ani de zile.

— Vezi petele alea? Arată spargevalurile de lângă spărtura în dig. Biopelícula verde era presărată de zone cenușii.

— Alege? întrebă NMguyen

— N-au culoarea aia.

Alvarez se încruntă.

— Cum pot microorganismele...?

— Pătrunzând în fisuri, crescând și forțându-le să se dilate, răspunse Tina, deși glasul ei era mai sigur decât se simțea.

— Totuși, replică Nguyen, produsul ăsta a fost testat peste un deceniu.

— Poate că-i schimbat, sugeră Alvarez.

Nguyen clătină din cap.

— Ai zis că ultima vopsire a fost și mai bună. Atunci cum...

— Uite ce-i, interveni Tină, biotehnologia nu-nseamnă doar niște mașinării mititele. E *vie*.

— Și?

— Formele de viață se schimbă permanent. Evoluează. Se transformă.

Nguyen clipi, derutat.

— Tocmai în punctul ăsta?

— Vreun microb o ia razna și-ncepe să roadă betonul. Și se reproduce... în apa de mare exista o mulțime de nutritivi.

Raportul laboratorului chimic apăru tocmai atunci pe ecranul central de lângă fotoliul pilotului. Chiar și Tina, un inginer, putea vedea că mâzga cenușie nu avea aceeași copoziție ca biopelícula.

— Așa-i, făcu Ngyen.

Tina privi curba lungă a digului spre Long Beach, unde limbile din larg protejau plajele. Suprafețe întinse de apărări ancorate. Oare toate construcțiile acelea erau roase chiar de biotehnologiile proiectate pentru a le proteja? Ironiile abundau astăzi.

— Poate că este o mutație locală, spuse Nguyen

— Totuși asta-nseamnă că produsu-i vulnerabil, size Alvarez, încruntat și îngrijorat. S-a-ntâmplat aici, se

poate-ntâmpla și-n altă parte. D-exemplu, digurile-alea pe care le pun în Potomac, chiar lângă monumentul lui Lincoln.

Femeia se uită către uscat, unde energiile monumentale din Orange County umpluseră spațiile lăsate de stricăciunile cutremului. Big One și efectul de seră nu-i prea descurajară pe cei de aici.

Gestul lor de neastâmpăr neînfricat se ridica în sud, în Irvire: Piramida. Cu patru fețe și de mărimea mormintelor faraonilor, însă inversată. Vârful ei pătrundea în sol precum o imposibilă săgeată, păienjeniș de oțel și sticlă, susținut în colțuri de coloane verticale din crom călit! Imposibilă, totuși, straniu de reală, prinzând strălucirea răsăritului. Razele refractate părea că înalță clădirile ca niște jucării mititele din jurul ei.

O pată castanie acoperea o față a Piramidei. Tina înțelese că era una din noille biopelicule epuratoare, cuprinzând treptat Piramida în timp ce o curăța de murdărie și o lustruia. Oare și covorul acela mișcător putea s-o ia razna? Să slăbească pereții?

— Vor fi multe întrebări la care trebuie răspuns, rosti ea rezervată.

— O să fie costisitor de înlocuit toată pelicula, observă Nguyen. Totuși, principalul e evitarea unor asemenea incidente.

— Cât crezi că va costa acest mic „incident”? întrebă Alvarez.

- Cinci, șase miliarde.
- Chiar atât? Tina era surprinsă. Șase miliarde de yeni?
- Sau mai mulți, încuviință Nguyen.

Femeia speră să fie cât mai puțini morți. Întregul incident era stupid, deoarece cineva trebuia să fi intuit acest punct slab biotehologic. Însă inginerii nu puteau prevedea totul, așa cum nici geologii nu puteau prezice cutremurele. Tehnologia tindea să devină tot atât de vastă și incalculabilă cât și forțele naturale. Lumea continua să-ți returneze visurile sub forma unor coșmaruri refăcute.

Totuși nu aveau altă șansă decât să utilizeze tehnologia – meșteșuguri umane, imperfecte, gesturi neînfricate înaintea infinitului. Statul trăia cu această încredere, iar azi unii muriseră alături de ea. Dar Tina știa în adâncul sufletului că oamenii aceștia, binecuvântați de soare și ocean, aveau să continue”.

7.

Russ fu nevoit să scuture din cap ca să evadeze din spațiile înșorite, fără griji, din Huntington Beach. Nu fusese niciodată acolo, nu fusese niciodată în America de Nord, însă acum tânjea să zacă întins pe o plajă sub mînea de foc a soarelui.

Somnul cu sinte-narativ n-ar fi trebuit să se fixeze atât de puternic. Poate că durerea îngrozitoare distorsionase efectele. Zoti îl cuplase pe sinte-narativ, încercând să suplimenteze

automedul care-l opera. Putea simți orele de muncă asupra articulației umărului stâng. O treabă de mântuială, totuși durerile mari se atenuaseră.

Mai rău era că propria lui memorie era dată peste cap, atunci când încercă să-și amintească ceva. Clipi și nu izbuti să focalizeze cabina înăbușitoare. Știa că Nye spunea ceva, însă nu putea înțelege ce anume.

O singură imagine îi plutea prin minte. Se prăbușise cu *Asskicker II*, dar nu pe Ganimede. Saturn atârna pe fundalul negru, înapoia navei. Iar casca lui era din metal, fără vizor integral. În mod comic, un indicator rutier arăta spre destinații pământene.

Neliniștitor. Oare sinte-națiunea pătrundea în memoria lui de termen lung? Rescriindu-și viața, ștergând unele amănunte, amplificând altele? Trebuia să se observe cu atenție. Dacă ceilalți doi își dădeau seama, n-ar fi avut cine știe ce autoritate în funcția de comandant.

Nu că ar fi avut cine știe ce autoritate acum. Capul îi cădea de oboseală și de-abia se opri să-i cadă bărbia în piept. Își șterse transpirația febrei din ochi cu degetele rășchirate.

Nye, da. Nye vorbea. Ce...?

— De fapt, rosti Nye cu viclenie, s-ar putea ca nu numărul ăla să fie chestia cea mai nasoală.

Russ încercă să-și liniștească mintea. Nu era în formă. Nu remarcă aluzia lui Nye.

— Ce?

— Am aflat itinerariul camionului. Nici n-a mai fost nevoie să intru în structura de comandă/surâse mulțumit Nye.

— Grozav. Gâtul îl dureau mai rău decât umărul. Înaintarea uruitoare, hurducată părea că-i transmite junghiuri în toată șira spinării. Bandajul de pe rana din umăr îl sâcâia și irita. Exceptând asta, avea doar dispoziție mizerabilă.

— Mergem spre Stația Hiruko. Să descărcăm minereul.

— Asta nu contează, interveni Zoti. O să-l abandonăm pe undeva.

Russ încuviință, cu privirea încețoșată. Gura îi era uscată și n-avea chef de discuții.

— Exact. Furăm altul. Jucăm „camioanele” muzicale cu Fedii.

— Ar fi bine să ne grăbim. Nu mai avem noii douăzeci de kilometri până la Hiruko.

— Ce? răcni Russ.

Gura lui Zoti forma un o precis, tăcut.

— Se pare că tot timpul ne-ai condus în direcția greșită, zise Nye, ironia topindu-se în amărăciune.

Russ se strădui să respire.

— Bine, bine.

Nu prea mai avea ce adăuga. Probabil greșise coordonatele, inversând ceva. Sau poate că primul autocamion făcuse un ocol care-i anulasă toate calculele.

Era lipsit de importanță. Scuzele erau inutile întotdeauna, doar dacă nu reveneau în transportor, și o comisie de anchetă hotăra că doreau să pună la microscop.

— Atât de-aproape... rosti încet Zoti, o să ne prindă ușor dacă părăsim camionul.

— Mda, încuviință Nye, eu zic să rămânem în camion și să ne predăm. Mai bine decât să ne-nghețe fundurile, decât poate să tragă-n noi și, oricum, să ne predăm până la urmă.

— O ștergem acum, spuse Russ.

— N-auzi ce-am zis? Nye se aplecă peste Russ, încercând să-l intimideze. E-o tâmpenie! O să ne...

Russ îi izbi în față cu un croșeu de dreapta, care răsuci capul bărbatului și-l trânti. În sfârșit, mâinile de pilot constituiau un avantaj, dure și grele.

Russ stătea pe podeaua cabinei și nu dorea să se deranjeze să se scoale, în plus nu era prea sigur că din picioare ar fi reușit să dea vreun pumn. Așa încât, atunci când ochii lui Nye se încețoșară și bărbatul cel masiv se năpusti spre el, Russ îl lovi în față, ridicându-și cizma și nimerindu-i bărbia. Nye căzu cu fața în

jos pe podea. Russ răsuflă adânc și așteaptă ca gâtul să i se potolească. Deja Zoti, înarmată cu o bucată de țevă, îl păzea pe Nye. Îi făcu semn să stea deoparte.

— Bun, rosti sec Russ, voi zice că ai lucrat și te-ai lovit la cap, pentru că trebuie s-o ștergem de-aici și nu vreau să fiu nevoit să te-mpușc pentru nesubordonare, sau lașitate în fața dușmanului, sau oricare din celelalte motive avocățești. Asta ar dura, și n-avem timp. Deci o să continuăm, ca și cum n-ai fi făcut nimic. Ai priceput?

Nye deschise gura apoi o închise. După aceea încuviință.

— Crezi... Zoti ezită. Crezi că *putem* scăpa?

— Nu-i obligatoriu. Totu-i să ne-ascundem.

— Să ne-ascundem și să-nghetăm, mormăi Nye. Și transportul cum...

— N-o să ne ascundem mult timp. Camionul în cât timp va ajunge în Hiruko?

— Trei, poate patru ore. Merge la o topitorie de la marginea primei cupole. Am...

— Destul de aproape pentru activități guvernamentale, *remarcă* Russ. Se simțea infinit de obosit și iritabil și, totuși, știa perfect că trebuia să rămână treaz până termina.

— Ești sigur că poți...? Întrebă Zoti.

Respiră aerul închis al cabinei.

Lumea se aplecă și se învârti.

— Nu, de fapt, nu.

8.

Focosul de fuziune explodează frumos la linia orizontului. Un fulger orbitor, apoi o sferă alb-gălbuie, dilatându-se.

Nye aranjase declanșatorul așa încât să acționeze dacă cineva intra prin chepeng. În plus montase un mic ochi-video în radiatorul camionului, ca să poată vedea cât mai bine punctul de control care oprea vehiculul. Era în raza vizuală a turnurilor fusiforme, înalte, a Stației Hiruko. Așezarea era destul de impresionantă, își spuse Russ. Unele turnuri utilizau în tecile lor exterioare gheață de o culoare albastru intens, precum trâmba de apă de-a pururi atîntite spre chipul rotund al lui Jupiter.

Păcat că toate aveau să dispară, se gândi el. Toți trei stăteau întinși sub o proeminență, privind către Hiruko. Își feriseră ochii când văzuseră un ofițer Fed încruntându-se la camion, ocolindu-l, apoi deschizând chepengul din față. Avea aspectul acela oficial pe care Russ îl detesta, tipul de superior care întotdeauna îl întorcea pentru vreo mică neregulă a uniformei atunci când avea bilet de voie.

De aceea nu putu să nu rânjească nemilos când fulgerul ilumina zăpada din jurul lor. Focosul avea 1, 2 meg. Bineînțeles, trebuia să degajeze o rafală de aer înaltă de un kilometru, care

avea să distrugă structurile de la suprafață și pe Fedi, lăsând minele. Era însă un berbec de sol și trimise o undă pe care o urmăriră venind către ei, străbătând valea din față. Nu avu timp să se scoale, așa încât se rostogoli, ieșind de sub proeminență. Unda izbi în dealul lor și simți o zguduitură ușoară în apropiere. După aceea unda sonoră îl lovi puternic și strânse pleoapele împotrâvindu-se durerii din gât.

Când deschise ochii, Zoti îl privea îngrijorată. Îi zâmbi. Ea se așează în zăpadă și-i surâse ademenitor.

Se uită înapoia ei. Dealul se cutase, iar proeminența nu mai exista. Nici Nye.

Dacă peste el ar fi căzut numai zăpadă, s-ar fi putut să aibă ceva șanse. Ieșise aproape complet de sub proeminență. Îl îngropaseră însă gheața solidă și niște bolovani mari și nu mai exista nicio speranță. Oricum îl dezgropaseră. Păruse oarecum lipsit de sens deoarece, după aceea, nu știuseră cum să-l îngroape mai repede.

Norul bombei deasupra lui Hiruko se împrăștie rapid, majoritatea deșeurilor radioactive azvârlite definitiv de pe satelit.

Russ își reaminti prăbușirea lor cu doar câteva zile în urmă. Părea că rămăsese departe într-un trecut straniu, comprimat. Acum orice era posibil.

Memoria continua să-i fie afectată de dislocațiile suferite în decursul sinte-narațiunii. Unii, în coada ochiului, i se părea că o vede pe femeia aceea, chipul ei bronzat încrețit într-o înfruntătură preocupată. Tina, inginerul triumfător. Oameni precum ea meritau întreg Pământul cel rotund și amărât.

În vreme ce alți oameni, precum el, luptau pentru flecuștețele sistemului solar exterior. Oare acesta era sensul meoriei lui dezordonate? O prevestire a sa, stând pe un satelit al lui Saturn? Putea războiul să se extindă într-atât, lăsându-l cu un craniu de oțel?

Scutură din cap. Tina nu-l părăsi.

Dintotdeauna îi plăcuseră sinte-narațiunile istorice, scufundarea în timpuri mai simple. Însă poate că nicio epocă nu era simplă. Ele doar păreau așa, de la depărtare. Tot așa cum orașele par mai frumoase noaptea, deoarece nu poți vedea murdăria.

Rămaseră într-un făgaș adânc, îmbibându-se de lumina soarelui îndepărtat și așteptă. Ca semnal, explozia de fuziune nu putea fi întrecută. Peste o oră, transportoarele începură să bâzâie pe deasupra.

Puțin mai târziu, o navă de cercetare apăru jos, deasupra orizontului. Abia când apăru în câmpul lor vizual, Zoti scoase și ultimele rații. Se așezară pe o stâncă, portocalie și mâncară

batoanele cleioase prin fantele de admisie ale căștilor. N-aveau gustul mai bun decât de obicei, dar nu le păsa. Discutau despre gravitație și nenumăratele ei plăceri.

9.

Tina se instalează în pat, așternuturile albe, scrobite, mângâind-o cu o atingere catifelată. Ziua cea lungă luase sfârșit, deși de-a lungul întregii coase echipele munceau la lumina reflectoarelor. Însă, în principiu, treaba ei se terminase.

Acum erau în focuri jocheii bioteh. Media făceau un scandal mare pe seama incidentului. Deja ea refuzase interviuri pentru trei rețele.

Dorea să doarmă, mai ales după baia prelungită, minunată. Rachel venise cu ceai aromat, relaxând-o și mai mult.

Totuși avea nevoie de ceva mai mult. Cu gesturi leneșe, se întinse către modulul de sinte-narațiune și-și fixă la ceafă senzorii de presiune. Asta avea s-o afunde în tărâmul cel mai adânc al somnului.

Ce temă? Logica spunea ca după evenimentele din cursul zilei să aleagă ceva liniștitor. Se încruntă înaintea variantelor. Poate o acțiune tare, cu un protagonist viril. Îi plăcea cineva cu care se putea identifica.

Îi plăceau poveștile de război și science fiction-ul. Poate o combinație...

Tastă alegerea și se lăsă pe spate cu un suspin senzual.

Muzică, lină la început, apoi clocotind cu disonanțele tensiunii.

Se găsea pe un șes monoton, brăzdat de făgașe. Lângă ea se afla o navă zdrobită, iar aerul o mușca prin costumul subțire. Jupiter spumega pe orizontul cenușiu, neregulat. Își privi mâinile, deja amortite de frig și văzu că erau cleme cu patru degete.

O să fie o aventură grozavă, își spuse.